

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 27/11

Λουξεμβούργο, 29 Μαρτίου 2011

Απόφαση στην υπόθεση T-33/09
Πορτογαλία κατά Επιτροπής

**Η Επιτροπή δεν μπορεί να εκτιμήσει τη συμβατότητα της εθνικής νομοθεσίας με το
δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο πλαίσιο της διαδικασίας εισπράξεως
χρηματικής ποινής επιβληθείσας από το Δικαστήριο**

*Η εκτίμηση αυτή εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, η δε Επιτροπή έπρεπε
να είχε κινήσει νέα διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως*

Με απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2004¹, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Πορτογαλία, παραλείποντας να καταργήσει την εθνική ρύθμισή της με την οποία εξαρτά την επιδίκαση αποζημιώσεως στα πρόσωπα που ζημιώνονται λόγω παραβάσεως του δικαίου της Ένωσης στον τομέα των δημοσίων συμβάσεων από την απόδειξη αμέλειας ή δόλου, παρέβη τις υποχρεώσεις της². Η Επιτροπή, κρίνοντας ότι η Πορτογαλία δεν συμμορφώθηκε προς την εν λόγω απόφαση, άσκησε στις 7 Φεβρουαρίου 2006 νέα προσφυγή με την οποία ζήτησε τον καθορισμό χρηματικής ποινής. Με την απόφαση της 10ης Ιανουαρίου 2008³, το Δικαστήριο έκρινε ότι η Πορτογαλία δεν συμμορφώθηκε προς την πρώτη του απόφαση του 2004, στο μέτρο που η προσβαλλόμενη εθνική ρύθμιση δεν είχε ακόμη καταργηθεί. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο υποχρέωσε την Πορτογαλία να καταβάλει στην Επιτροπή χρηματική ποινή ύψους 19 392 ευρώ ανά ημέρα καθυστέρησης στην εφαρμογή των αναγκαίων για τη συμμόρφωση με την απόφαση του 2004 μέτρων από της δημοσίευσής της αποφάσεως, ήτοι από τις 10 Ιανουαρίου 2008.

Εν τω μεταξύ, στις 31 Δεκεμβρίου 2007, η Πορτογαλία εξέδωσε τον νόμο 67/2007, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 30 Ιανουαρίου 2008 και με τον οποίο καταργήθηκε η επίμαχη εθνική ρύθμιση και εισήχθη νέο καθεστώς αποζημιώσεως για τις προκληθείσες από το κράτος ζημιές. Η Επιτροπή έκρινε ωστόσο ότι ο νόμος αυτός δεν αποτελούσε προσήκον και επαρκές μέτρο εκτέλεσής της αποφάσεως του 2004. Υποστήριξε, συναφώς, ότι το νέο αυτό καθεστώς αποζημιώσεως δεν εξασφάλιζε τη συμβατότητα του πορτογαλικού δικαίου προς τις υποχρεώσεις που επιβάλλει η οδηγία σχετικά με την εφαρμογή των διαδικασιών ασκήσεως προσφυγής στον τομέα της συνάψεως δημοσίων συμβάσεων. Η Πορτογαλία εξέδωσε ακολούθως τον νόμο 31/2008 ο οποίος τροποποίησε τον νόμο 67/2007, επισημαίνοντας ωστόσο ότι η έκδοση του νόμου 67/2007 περιελάμβανε όλα τα αναγκαία για την εκτέλεση της αποφάσεως του 2004 μέτρα. Ο νόμος 31/2008 τέθηκε σε ισχύ στις 18 Ιουλίου 2008.

Με την από 25 Νοεμβρίου 2008 απόφασή της, η Επιτροπή επισήμανε ότι ο νόμος 67/2007 δεν συνιστούσε προσήκουσα εκτέλεση της αποφάσεως του 2004 και ότι οι εθνικές αρχές συμμορφώθηκαν προς την απόφαση του Δικαστηρίου μόνον όταν εξέδωσαν τον νόμο 31/2008. Κατόπιν αυτού, ζήτησε από την Πορτογαλία να καταβάλει χρηματική ποινή συνολικού ποσού 3 665 088 ευρώ για την περίοδο από τις 10 Ιανουαρίου έως τις 17 Ιουλίου 2008. Η Πορτογαλία, υποστηρίζοντας ότι η πορτογαλική έννομη τάξη ήταν σύμφωνη προς την απόφαση του 2004 ήδη από τις 30 Ιανουαρίου 2008 – ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του νόμου 67/2007 – έβαλε κατά της

¹ Απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 2004 ([C-275/03](#), Επιτροπή κατά Πορτογαλίας).

² Υποχρέωση απορρέουσα από τα άρθρα 1, παράγραφος 1, και 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 89/665/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων περί της εφαρμογής των διαδικασιών προσφυγής στον τομέα της σύναψης συμβάσεων κρατικών προμηθειών και δημοσίων έργων (ΕΕ L 395, σ. 33).

³ Απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιανουαρίου 2008 ([C-70/06](#), Επιτροπή κατά Πορτογαλίας).

αποφάσεως της Επιτροπής περί καθορισμού του συνολικού ποσού της χρηματικής ποινής και ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να την ακυρώσει.

Με τη σημερινή απόφασή του, **το Γενικό Δικαστήριο ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής.**

Καταρχάς, το Γενικό Δικαστήριο αποφαινεται επί της αρμοδιότητάς του να επιληφθεί της υπό κρίση προσφυγής. Διαπιστώνει συναφώς ότι **το δίκαιο της Ένωσης δεν καθορίζει τους τρόπους εκτελέσεως μιας απόφασης με την οποία το Δικαστήριο διαπιστώνει παράβαση κράτους μέλους και το υποχρεώνει να καταβάλει χρηματική ποινή στην Επιτροπή.** Ομοίως, το δίκαιο της Ένωσης δεν προβλέπει ειδική διάταξη όσον αφορά τη διευθέτηση των διαφορών που ενδέχεται να ανακύψουν μεταξύ κράτους μέλους και της Επιτροπής στο πλαίσιο της εκτελέσεως τέτοιας απόφασης. Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ωστόσο ότι **στην Επιτροπή απόκειται να εισπράττει τα ποσά που οφείλονται υπέρ του προϋπολογισμού της Ένωσης κατ' εφαρμογήν αποφάσεως του Δικαστηρίου.** Ως εκ τούτου, κρίνει ότι είναι αρμόδιο να επιληφθεί προσφυγής ασκηθείσας κατά αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία καθορίστηκε το ποσό που το κράτος μέλος οφείλει ως χρηματική ποινή. Το Γενικό Δικαστήριο διευκρινίζει ότι, στο πλαίσιο της ασκήσεως της αρμοδιότητας αυτής, δεν μπορεί να υποκαταστήσει την **αποκλειστική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να εξετάζει τις εκ μέρους κρατών μελών παραβάσεις των υποχρεώσεων που υπέχουν από το δίκαιο της Ένωσης.**

Ακολούθως, όσον αφορά τη βασιμότητα της προσφυγής, το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι από την απόφαση του 2008 προκύπτει ότι η Πορτογαλία όφειλε να καταργήσει την επίδικη εθνική ρύθμιση προκειμένου να συμμορφωθεί με την απόφαση του 2004 και ότι η χρηματική ποινή οφειλόταν μέχρι την ημερομηνία της εν λόγω καταργήσεως. **Η νομοθεσία αυτή καταργήθηκε με τον νόμο 67/2007, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 30 Ιανουαρίου 2008.** Η Επιτροπή, εντούτοις, δεν δέχθηκε την ημερομηνία αυτή ως ημερομηνία παύσεως της παραβάσεως, αλλά τη 18η Ιουλίου 2008, ήτοι την ημερομηνία κατά την οποία τέθηκε σε ισχύ ο νόμος 31/2008. Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει, συνεπώς, ότι **η Επιτροπή δεν τήρησε το διατακτικό της αποφάσεως του 2008** και, ως εκ τούτου, ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής.

Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο απορρίπτει το επιχείρημα της Επιτροπής ότι όφειλε να εξακριβώσει αν το νομικό καθεστώς που καθιερώθηκε κατόπιν της εκδόσεως του νόμου 67/2007 συνιστούσε προσήκουσα μεταφορά του δικαίου της Ένωσης στην εσωτερική έννομη τάξη. Πράγματι, η εκτίμηση αυτή, αφενός, εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου και, αφετέρου, βαίνει πέραν του ελέγχου στο πλαίσιο του οποίου θα εξακριβωθεί απλώς αν η εθνική ρύθμιση όντως καταργήθηκε. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, συνεπώς, **η Επιτροπή δεν μπορούσε να κρίνει, στο πλαίσιο της εκτελέσεως της αποφάσεως του 2008, ότι ο νόμος 67/2007 δεν ήταν σύμφωνος με το δίκαιο της Ένωσης και ακολούθως να τον χρησιμοποιήσει για τον υπολογισμό της επιβληθείσας από το Δικαστήριο χρηματικής ποινής. Στο μέτρο που έκρινε ότι το νομικό καθεστώς το οποίο εισήγαγε ο νόμος αυτός δεν συνιστούσε ορθή μεταφορά του δικαίου της Ένωσης στην εσωτερική έννομη τάξη, η Επιτροπή όφειλε να κινήσει νέα διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως.**

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου μπορεί να ασκηθεί αναίρεση, περιοριζόμενη σε νομικά ζητήματα, ενώπιον του Δικαστηρίου, εντός δύο μηνών από της κοινοποίησής της.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή ακυρώσεως αποσκοπεί στην ακύρωση πράξεων των οργάνων της Ένωσης που αντιβαίνουν στο δίκαιο της Ένωσης. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τα κράτη μέλη, τα όργανα της Ένωσης και οι ιδιώτες μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ή του Γενικού Δικαστηρίου. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη, η πράξη ακυρώνεται. Το καθού όργανο της Ένωσης οφείλει να καλύψει το ενδεχόμενο κενό δικαίου που δημιουργεί η ακύρωση της πράξεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Γενικό Δικαστήριο

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582